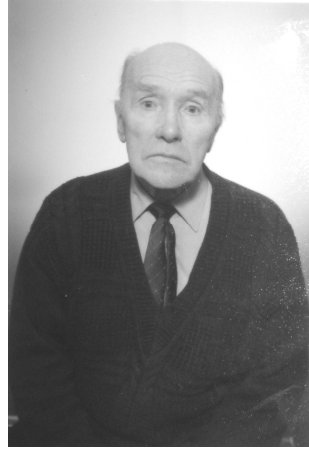

Vardas: Algimantas
Pavardė: Lukošius
Amžius: 1931m. (81 m.).
Išsilavinimas: 11 klasių.
Gyvenamoji vieta: Pasvalys

Aš, Algimantas Lukošius gimiau 1931m. birželio 2 d. Kėdainių rajone, Surviliškio valsčiuje, Užupės kaime. Kėdainiuose lankiau gimnaziją, tuo metu laikiau geografijos egzaminą, kad perkeltų į 6-tą klasę. Po egzamino važiauvau dviračiu namo, savo kaimelio centre sutikau tėvelio Justino (1898-1986m.) draugą, kuris pasakė, kad rytoj trems. Aš nieko nelaukdamas parskubėjau namo ir visai šeimai pasakiau, mes net nebandėme slėptis ar priešintis, vis tiek būsime išvežti.

Taigi, 1948 m. gegužės 22d. po pietų į mūsų sodybą atvyko kariai, ir mus suėmė, mamą Oną (1900-1993m.), mane ir tėvelį, man tuo metu buvo 17 m., o sesių Marijonos (1925m.), Alinos (1927-1993m.), Nijolės (1929m.), Kotrynos (1933m.) tuo metu namuose nebuvo - tai jų sribai ir nebeieškojo. Mano tėvai buvo stambūs ūkininkai, turėjome net 60 ha žemės. Tą dieną mus vežė į Kėdainių geležinkelio stotį, parą dar išbuvo gyvuliniuose vagonuose. Ryte jau pajudėjome link Krasnojarsko krašto, Daursko rajono, Pasiolok-Kužnia kaimo.

Mus atgabeno prie Sisimo upės kranto, dar čia išbuvome vieną parą, kol kitą rytą mus išvežiojo po įvairius kaimus.

Aš įstojau į Krasnojarsko politechnikumą, bet kaimelio komendantas neleido mokytis. Tad teko dirbti įvairius miško darbus, kai atsirado technika tada pats komendantas mane išsiuntė mokytis vairuoti, kad galėčiau vairuoti gazo - generatorių varomą medinėmis kaladėlėmis. Patys statėmės barakus, kuriuose ir gyvenome, iškertam dalį miško ir statom vėl baraką. Mano šeimai davė 12m² kambarį, kuriame buvo dviaukščiai narai, kuriuose mes miegojome. Labai mėgome blynus, kuriuos kepėme ant „buržuikų“. Mano šeima laikydavosi tradicijų, švėsdavome lietuviškas religines šventes tik paslapčia. Per šventę stengdavomės neiti į darbą.

O vasario 16-ąją minėdavome labai slaptai, nes jeigu kas būtų sužinojęs, būtų grėšę tolimesnė „kelionė“ į lagerį kalėti. Dažniausiai dainuojama daina buvo „Leiskit į Tėvynę“.

Vietiniai rusai mūsų lietuvių nekenė, jiems buvo peršama mintis, kad mes, lietuviai esame banditai.

1953 m. mirė Stalinas. Po jo mirties buvome laisvi. 1956 m. susipažinau su Veronika Valentinavičiūte iš gretimo Pasiolok - Kičibaš kaimo, 1957 m. Sisimo upe plaukėme į metrikacijos skyrių, kuris buvo Sisimo kaime, kuriame norėjome įregistruoti santuoką. Plaukėme su iš sėlių padaryta valtele ir netyčia užplaukėme ant akmens. Veronika pasipuošusi vestuvėms įkrito į vandenį, tad buvo gera vestuvių dovana, juokavau.

1957 m. gimė sūnus Saulius, po metų grįžome į Lietuvą, pas mano sesę į Vilnių, nes Pasvalyje neregistravo. Mums daug padėjo Emilis Balčiūnas, Pasvalyje davė darbo ir būstą. Grįžęs į Pasvalį mokiausi Pasvalio vakarinėje pamaininėje vidurinėje mokykloje dabar Pasvalio Petro Vileišio gimnazija. Ten baigiau 11-tą klasę ir dirbau vairuotoju, nes buvau baigęs Krasnojarsko politechnikumą. Dabar su žmona Veronika gyvenu Pasvalyje Taikos gatvėje.